

РЕШЕНИЕ

№ 2225

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 06.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3075** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.49, ал.2 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР).

Образувано е по жалба на Й. С. К. от [населено място] – Столична община, срещу ЗАПОВЕД № РД-18-76/ 21.12.2010г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър. С процесния административен акт, на основание чл.49, ал.1 ЗКИР, е одобрена кадастралната карта и кадастралните регистри за землището на [населено място], район „П.“, Столична община, област С.. В хода на съдебното производство жалбоподателката К. е заместена от законните си наследници С. Г. К. и Б. Г. К., съгласно представено Удостоверение за наследници № 889/ 20.01.2012г. на район „П.“.

Жалбоподателите, чрез процесуалния си представител адв. К., излагат доводи за недействителност на оспорваната Заповед, В ЧАСТТА за имот с идентификатор 37914.6843.1236, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми. Претендират, че незаконо-съобразно в одобрената кадастрална карта и кадастрален регистър не е нанесен собственият им имот, възстановен с влязло в сила Решение на Поземлена комисия (ПК) „П.“ от 1998г. Твърдят, че с приетата по делото съдебно-техническа експертиза (СТЕ) е установено несъответствие между площта на имот пл. №1236 записан в кадастралния регистър на заинтересованата страна С. и данните от документите ѝ за собственост. Правят искане за отмяна на Заповед № РД-18-76/ 21.12.2010г., в оспорваната ѝ част. Претендират да им бъдат възстановени

направените разноси по водене делото пред настоящата инстанция.

Ответникът – изпълнителен директор на АГЕНЦИЯТА по ГЕОДЕЗИЯ КАРТОГРАФИЯ И КАДАСТЪР (АГКК), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител - адв. С., излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Претендира за разноси.

Заинтересованата страна - Е. Р. С., представлявана в съдебното производство от адв. В., прави възражение за недопустимост на жалбата и алтернативно я оспорва като неоснователна. Подробни доводи излага в писмени бележки по същество на спора. Претендира за разноси.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите са наследници по закон на С. К. Д., което обстоятелство се установява с приетите по делото Удостоверение за наследници №58/ 01.03.2011г. (л.67), Удостоверение за наследници №307/ 04.06.1987г. (л.7) и Удостоверение за наследници № 889/ 20.01.2012г. (л.100). С Решение № 5242/ 13.02.1998г. на ПК „П.” (л.43, 44) на наследниците на С. Д. е възстановено правото на собственост във възстановими стари реални граници върху имот – нива, с площ от 190 кв.м. в землището на [населено място], местността „Кръсто-Ш.”, част от имот пл. №5893, кад. лист № Г-13-6-А от кадастралния план на [населено място], изработен през 1954г., идентичен с парцел V-1891, кв. 29 по регулационния план на [населено място], одобрен през 1965г. Със същото Решение на органа по поземлена собственост на наследниците на С. Д. е отказано възстановяване на правото на собственост във възстановими стари реални граници върху останалата част, с площ от 927 кв.м., от бившия имот пл. №5893 от кадастралния план от 1954г. Решението на ПК „П.” от 13.02.1998г., в частта на постановения отказ е оспорено по съдебен ред и е предмет на гр. дело № 17117/ 2011г. на Софийски районен съд, видно от представеното съдебно удостоверение от 12.08.2011г. (л.51).

С Нотариален акт № 38/ 26.07.2004г. за продажба на недвижим имот (л.75, 76) заинтересованата страна Е. С. се легитимира като собственик на поземлен имот – празно дворно място в регулация, цялото с площ от 730 кв.м., намиращо се в [населено място], местността в.з. „К. ханчета”, представляващо урегулиран поземлен имот (УПИ) V-1891, кв.29.

Административното производство по създаване на кадастралната карта и кадастралните регистри за територията на район „П.”, Столична община е открито със Заповед № РД-16-4/ 19.02.2008г. на изпълнителния директор на АГКК, обнародвана в Държавен вестник (ДВ), бр.27/ 11.03.2008г. Съобщението е публикувано и във вестниците „Монитор” и „Т.” от 15.03.2008г. Кадастралната карта и кадастралните регистри за територията на [населено място] са приети от службата по геодезия, картография и кадастър с Протокол № КД-10-23-15/ 11.09.2009г. и са обявени на заинтересованите лица чрез обнародване в ДВ, бр.3/ 12.01.2010г. В срока по чл.46, ал.2 ЗКИР жалбоподателят Б. К. е направил писмено възражение което е разгледано, но не е уважено от комисията по чл.47, ал.1 ЗКИР. След изтичане на срока за възражения и допуснатите с Решения на комисията изменения в приетите кадастрална карта и кадастрални регистри, административният орган е постановил процесната Заповед.

За изясняване на делото от фактическа страна по делото е приета съдебно-техническа

експертиза (СТЕ). Заключение на вещото лице – инж. П., не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно дадено и съответно ще го коментира при формиране на правните изводи.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е в преклузивния срок за оспорване по чл. 49, ал.2 ЗКИР. Настоящият състав приема, че жалбоподателите са „заинтересовани лица” по смисъла на чл.49, ал.1 ЗКИР, доколкото претендират да са съсобственици на недвижим имот, който попада в обхвата и непосредствено се засяга от приетата кадастрална карта и кадастрален регистър.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

ЗАПОВЕД № РД-18-76/ 21.12.2010г. е издадена от компетентен административен орган - изпълнителния директор на АГКК, съгласно императивната норма на чл.49, ал.1 ЗКИР.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила за създаването на кадастралната карта и кадастралните регистри, установени в чл.35 – чл.49 ЗКИР.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваната Заповед е съответна на материалноправните норми и на целта на закона.

Съгласно легалното определение на чл.2, ал.1 ЗКИР кадастърът е съвкупност от основни данни за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти на територията на Р. Б. набираны, представяни, поддържани в актуално състояние и съхранявани по установен от този закон ред. По смисъла на <http://pravo5.ciela.net/Dispatcher.aspx?Destination=RefDocs&Method=RefsFromActs&DocId=2134918656&IdType=1&No=24&SubNo=0&IdItem=29&DocTitle=%D0%97%D0%90%D0%9A%D0%9E%D0%9D%20%D0%97%D0%90%20%D0%9A%D0%90%D0%94%D0%90%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0%D0%90%20%D0%98%20%D0%98%D0%9C%D0%9E%D0%A2%D0%9D%D0%98%D0%AF%20%D0%A0%D0%95%D0%93%D0%98%D0%A1%D0%A2%D0%AA%D0%A0&lang=bg-BG>

чл. 24 ЗКИР основна единица на кадастъра е поземленият имот – част от земната повърхност, включително и тази, която трайно е покрита с вода, определена с граници съобразно правото на собственост. В чл.41 ЗКИР и чл.41 от Наредба №3/ 28.04.2005г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри (Наредба №3) е предвидено, че кадастралната карта и кадастралните регистри се създават чрез обединяване на данни от карти, планове, регистри и други източници, одобрени по предвидения законов ред и от геодезически или фотограметрични измервания.

При обединяване на данните за установяване на границите на поземлените имоти - обект на кадастъра, административният орган е обвързан от приоритетите, установени

в разпоредбата на чл.14, ал.1 от Наредба №3: 1. означеното по реда на чл.36, т.1 и чл.38, ал.1, т.2 ЗКИР местоположение върху терена или от посочените от собствениците гранични точки; 2. съществуващите на място материализирани граници, когато не са означени или посочени по реда на т. 1; 3. кадастралните планове, одобрени по реда на отменения Закон за единния кадастър на НР Б. (ЗЕКНРБ) или отменения Закон за териториално и селищно устройство (ЗТСУ), на §40 от Преходните и заключителните разпоредби (ПЗР) на Закона за изменение и допълнение на ЗКИР (ДВ, бр. 36 от 2004 г.), и от карти, създадени по реда на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ) и Закона за възстановяване на собствеността върху горите и земите от горския фонд (ЗВСГЗГФ); 4. регулационните планове, одобрени по реда на отменения ЗТСУ - за имотите с приложена регулация, границите на които не са материализирани; 5. (нова - ДВ, бр. 16 от 2006 г.) карти, планове и друга документация, предоставени по реда на чл.36 от ведомства, областни и общински администрации, юридически лица и други.

В процесния случай не се твърди по делото и съдът приема за установено с приетата и неоспорена СТЕ, че имотът на жалбоподателите, с площ от 190 кв.м., възстановен с Решение № 5242/ 1998г. на ПК „П.”, част от бившия имот пл. №5893 от кадастралния план на [населено място], изработен през 1954г., не е бил попълнен като самостоятелен имот в действащия кадастрален план на землището. Не се твърди и не са ангажирани доказателства границите на този имот да са били отразени в карти и планове, създадени по реда на ЗСПЗЗ (карта на възстановената собственост, помощен план по чл.13а ППЗСПЗЗ, план на новообразуваните имоти и др.п.). Съгласно неоспореното заключение на вещото лице имотът за който жалбоподателите претендират, че е следвало да бъде нанесен в кадастралната карта не е бил означен по реда и при условията на чл.38, ал.1, т.2 или чрез посочване на граничните му точки, както и няма съществуващи на място материализирани граници. Установено е също от експертизата, че този имот не е нанесен и на действащия регулационен план на [населено място].

От друга страна експертизата е установила, че имотът на заинтересованата страна С., макар да не е попълнен в кадастралния план е бил нанесен на действащия регулационен план на местността „в.з. К. ханчета”.

При тези факти и спазвайки приоритетите на чл.14, ал.1 от Наредба №3 административният орган правилно е нанесъл в кадастралната карта имот пл. №1236 по регулационните му граници. Само за пълнота на изложението следва да се отбележи и обстоятелството, че съгласно императивната разпоредба на чл. 47, ал.5 от Наредба №3 при наличие на контактна зона (застъпване) между имот в урбанизирана територия (какъвто е този на заинтересованата страна) и имот възстановен по реда на ЗСПЗЗ (какъвто е този на жалбоподателите) административният орган е бил длъжен да нанесе приоритетно границите на имота от урбанизирана територия.

По изложените доводи, съдът приема, че ЗАПОВЕД № РД-18-76/ 21.12.2010г. на изпълнителния директор на АГКК, в оспорваната ѝ част за имот с идентификатор 37914.6843.1236, е валиден и законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, на ответника и на заинтересованата страна се дължат разноски. Съдът приема за доказани направените от заинтересованата страна С. разноски, в размер на 600 (шестотин) лева за адвокатско възнаграждение. Ответникът не е ангажирал доказателства за направените от него разноски по водене на делото, поради което такива не следва да му

бъдат присъдени.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. К. и С. Г. К. срещу ЗАПОВЕД № РД-18-76/ 21.12.2010г.
на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър.

ОСЪЖДА Б. Г. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: Столична община, [населено място], [улица]
С. Г. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: Столична община, [населено място], [улица], да заплатят
на Е. Р. С., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], ет.4ап.16, ОБЩО сумата
от 600 (шестотин) лева – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на
РБългария, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова